



Mitropolia Ortodoxă Română a Germaniei, Europei Centrale și de Nord  
Arhiepiscopia Germaniei, Austriei și Luxemburgului  
Parohia „Sfântul Ioan Botezătorul” - Hamburg  
www.parohia-hamburg.de



„Glasul celui ce  
strigă în pustie:  
Gătiți calea  
Domnului,  
drepte faceti  
cărările Lui”  
(Marcu 1,2)

Nr. 1 Iunie 2009

# Calea

## „Fericirea de a cunoaște calea” ...

...este titlul unei cărți a părintelui Arsenie Boca și acolo ni se amintește de faptul că două sunt căile care se deschid oamenilor: **una coborâtoare și lată**, fiindcă mulți sunt cei care o aleg (Matei 7, 13), fiind plină de ademeniri și **cealaltă suitoare și îngustă și puțini** sunt cei care merg pe ea (Matei 7, 14). Lucrurile par și sunt simple, dar în mintea noastră ele se complică pentru că ele aparent se intersectează și deseori ne găsim într-o dilemă: ce să facem? Încotro să mergem? ce cale să alegem? ... Însă răspunsul îl găsim întotdeauna în învățătura Bisericii. Ea este cea care ne învață în ce parte să ne îndreptăm, pe ce căi să alergăm ... ca să ajungem!

Cu toții vrem să ajungem undeva, vrem să realizăm ceva, mai mult sau mai puțin mareț, mai mult sau mai puțin durabil. Este un lucru cât se poate de legitim, dar de multe ori confundăm „undeva” cu „ceva”, ne interesează mai mult „să avem” decât „să fim”.

„A fi” este ceva mult mai mult și mai profund decât doar „a exista”. Spre „a fi” se îndreaptă doar cine caută legătura cu cel care dă ființă, fiind El Însuși Ființă: „Eu sunt Cel ce Sunt” îi spune Domnul lui Moise (Ieș. 3, 14). Este chemarea noastră, a tuturor, chemare ce se cuvine transformată în căutare pentru a putea afla răspuns. Domnul răspunde căutărilor noastre arătându-ne calea, care e una de la pământ la cer, ca a unora ce știm că de la Dumnezeu am ieșit și iarăși la Dumnezeu ne întoarcem. E o cale deja bătătorită, deschisă de Însuși Mântuitorul Hristos prin întruparea, patima, răstignirea și învierea Sa, pentru a ne arăta măsura la care putem deveni. I-au urmat apostolii, mucenicii, ierarhii, cuvioșii și toate cetele sfinților, de la început și până acum, care au răspuns chemării lor și care au câștigat cununa cea neveștejită întru viața cea veșnică.

Domnul Hristos ne spune clar: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14, 6) și de credem că este așa, dacă-L mărturisim pe Dumnezeu după învățătura Bisericii, nu căutăm altă cale decât cea arătată de Hristos, nu aflăm alt adevăr decât al lui Hristos și nu dobândim altă viață decât în Hristos.

Am putea parafraza zicând că mântuirea este a merge pe calea care duce prin adevăr la viață! Să purcedem deci ...

pr. Calinic Vintilă

## Fragment din Acățistul Sfantului Ierarh Nectarie al Pentapolei

"Bucură-te, bucurie a Bisericii  
drept-slăvitoare;

Bucură-te, dar dăruit lumii  
de către Cea ce se dăruiește  
pre Sine celor credincioși;

Bucură-te, reazim al călugărilor  
și al mirenilor;

Bucură-te, pilda pentru  
păstorii de suflete;

Bucură-te, încununare a  
ierarhilor;

Bucură-te, că disprețuit  
fiind de oamenii păcătoși,  
îmbrățișat ai fost de Sfântul  
ierarh Nicolae;

Bucură-te, că nu ne mai  
trebuiește altă mărturie  
despre sfințenia ta;

Bucură-te, că pustnicului  
athonit i s-a descoperit  
că ești puternic prigonitor  
al îngerilor căzuți;

Bucură-te, dascăl al celor  
care se străduiesc să învețe  
theologia, sporind întru  
rugăciune;

Bucură-te, hram al multor  
biserici și paraclise;

Bucură-te, icoana a lui  
Hristos zugrăvită de Duhul  
Sfânt în vremile din urmă;

Bucură-te, apostole al mântuirii;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe  
Nectarie, mare făcătorule  
de minuni!" (Icosul 1)

## Troparul Sfantului Nectarie

"Pre cel născut în Silivria  
și ocrotitorul Eghinei, pre  
cela ce s-a arătat în vremurile  
din urmă adevărat prieten  
al bunelor-săvârșiri, pre  
Sfântul Ierarh Nectarie  
să-l cinstim cei credincioși  
ca pre un dumnezeiesc  
slujitor al lui Hristos, că  
izvorăște bogate vindecări  
celor ce cu evlavie strigă:  
Slavă lui Hristos, Celui  
ce te-a proslăvit! Slavă  
Celui ce minunat te-a ară-  
tat! Slavă Celui ce prin  
tine lucrează tuturor tă-  
măduiri!"

## Sfântul Nectarie al Pentapolei („Taumaturgul”) - grabnicul rugător și ajutător al creștinilor din vremurile din

urmă

### ÎNCEPUTURILE

Sfântul Ierarh Nectarie din Eghina (1846-1920), Mitropolitul Pentapolei (Libia), este unul dintre cei mai noi sfinți canonizați în Biserica Greciei.

Sfântul Nectarie s-a născut în orașul Silivria, din nordul Greciei, într-o familie săracă, dar foarte evlavioasă. El a primit la Botez numele de Anastasie. După ce a studiat teologia și scrierile Sfinților Părinți la Constantinopol și după ce a predat religia la o școală, Anastasie a fost tuns în monahism la chinovia „Noua Mănăstire”, cu numele Lazăr. Câteva luni mai târziu, la hirotonia sa întru diacon, primește numele de Nectarie, pe care îl va purta până la sfârșitul vieții și cu care va fi canonizat în anul 1961.

În 1886, părintele Nectarie este hirotont întru preot, apoi este ridicat în treapta de arhim, la Cairo. La 15 ianuarie 1889, Patriarhul Sofronie îl numește mitropolit onorific de Pentapole. Părintele rămâne, însă, cu slujba în Cairo, unde îi cucerește pe credincioși cu blândețea și cu smerenia sa.

### ÎNDEPĂRTAREA DIN SLUJBA ARHIEREASCĂ ȘI ALUNGAREA DIN CAIRO

Cum diavolul era neputincios în fața unei asemenea stânci de credință și de dragoste pentru aproapele, a săpat în jurul ei și a surpat-o, însă numai pentru lumea aceasta și spre întărirea în credință a părintelui Nectarie. Diverse uneltiri ale altor ierarhi l-au determinat pe patriarh să îl coboare de pe treapta arhierescă. Părintelui Nectarie i s-a permis, însă, continuarea slujirii în catedrala Sfântul Nicolae din Cairo. Cu toate acestea, la scurtă vreme i s-a cerut să părăsească orașul. Mărturiile spun că Sfântul a plecat dând slavă lui Dumnezeu pentru toate, nu înainte de a-și cere iertare de la toată lumea.

Icoana  
Sfantului  
Ierarh  
Nectarie al  
Pentapolei



### MĂNĂSTIREA DN EGHINA ȘI SFÂRȘITUL

Spre sfârșitul vieții, cuviosul Nectarie a zidit, pentru liniștea sa și pentru mîntuirea altor suflete, o mănăstire de călugărițe, în insula Eghina, în apropierea Atenei. Aici avea să își ducă viața într-o asceză desăvârșită, rugându-se neîncetat. Tot aici i-a fost ucenic Sfântul Sava cel Nou, care mai târziu avea să se nevoiască în asprul pustiu al Hozevei. În Eghina, ca și odinioară la Cairo, mireni și monahi deopotrivă, își lipeau sufletele de părintele Nectarie, iar alipirea aceasta le era spre liniștea din viața aceasta și spre dobândirea vieții celei veșnice.

Pentru viața sa sfântă, cuviosul s-a invrednicit de darul Duhului Sfânt, iar rugăciunile sale aveau trecere înaintea lui Dumnezeu. Încă din timpul vieții, credincioșii căutau alinarea necazurilor și a bolilor în rugăciunile Sfântului Nectarie.

Cuviosul și-a simțit sfârșitul aproape pe când făcea un pelerinaj în insula Eghina cu icoana Maicii Domnului. Părintele Nectarie s-a îmbolnăvit, iar după două luni de suferință într-un spital din Atena, la 8 noiembrie 1920, și-a încredințat sufletul în mâinile lui Hristos.

### MOAȘTELE SFÂNTULUI

După mai bine de douăzeci de ani, trupul Sfântului Nectarie s-a aflat întreg, nestrictat, răspândind bineplăcută mireasmă. În 1953, moaștele sale s-au scos din mormânt

## Nasterea minunată a Sfântului Ioan Botezătorul

cu mare cinste și au fost puse spre închinare în biserica din Eghina. Câteva părțile din moaștele Sfântului Nectarie se găsesc în Sfântul Altar al Mănăstirii Putna. O altă parte se află în pronaosul Mănăstirii Radu-Vodă din București. Și biserica Sfântul Ierarh Nectarie din Iași se bucură de o parte din moaștele Sfântului, precum și schitul Sfinții Ioan și Nectarie de la Brădetu, județul Argeș.

### SFÂNTUL NECTARIE – FĂCĂTORUL DE MINUNI

Sfântul Nectarie nu i-a uitat pe credincioșii nici după trecerea sa la Domnul, ba a devenit un și mai sărguitor

lui Dumnezeu pentru tot sufletul aflat în necaz. El face și astăzi minuni cu noi, nevrednicii, întorcând la credință sufletele prin răspunsul neîntârziat la orice rugăciune făcută curat, cu nădejde.

Sute de pântece ale femeilor sterpe au rodit prin rugăciunea din tot sufletul către Sfântul Nectarie. Câte un singur Acatist al Sfântului, făcut în fiecare zi cu dragoste, a tămăduit boli cumplite ale acestor vremuri, cum este cancerul. De fiecare dată când sufletele tulburate s-au întors cu smerenie și cu deschidere către grabnicul ajutor și stăruitor înaintea lui Dumnezeu, au primit răspuns și mângâiere pentru rugăciunile Sfântului Nectarie.

Forumurile ortodoxe nu încetează să se populeze cu mărturiile credincioșilor români (dar și străini) despre chipul minunat în care lucrează Sfântul Nectarie. Ca și în cazul altor sfinți contemporani, uimirea credincioșilor este mare atunci când își văd rugăciunile ascultate, căci cei mai mulți privesc minunile, în cel mai fericit caz, ca pe ceva caracteristic începuturilor creștinismului sau perioadei apostolice. Întoarcerea de la moarte, izbăvirea din boli grele, rodirea pântecelui după mulți ani de suferință, răsturnările de situație inexplicabile din punct de vedere medical, toate întăresc credința creștinilor care îl cinstesc pe Sfântul Nectarie.

Pentru ale cărui rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Sfântul Prooroc Ioan, Înaintemergătorul și Botezătorul Domnului, "cel mai mare om născut din femeie", după cum Însuși Mântuitorul Hristos îl numește, a fost dăruit de Domnul sfinților și dreptilor săi părinți, Zaharia și Elisabeta, în anii cei mai de pe urmă ai bătrâneților lor. Viața lor sfântă și rugăciunile stăruitoare au avut ca rod revărsarea milostivirii lui Dumnezeu asupra lor.

Astfel s-a zămislit în pântecul cel sterp al Elisabetei, cel pe care proorocul Isaia îl vestise oamenilor de demult zicând: "Iată, Eu trimit pe îngerul Meu înaintea feței Tale, care va găti calea Ta înaintea Ta." Și iarăși: "Glasul celui ce strigă în pustie, gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui."

Sfântul Ioan s-a făcut astfel înaintemergător al Mântuitorului Hristos prin însăși nașterea sa cea minunată. Zămislirea sa în pântecul sterp al mamei sale fost minunea premergătoare minunii celei mari a întrupării Cuvântului Lui Dumnezeu în pântecul Preasfintei Fecioare Maria. Voind a răsări lumii Soarele cel neapus, Hristos Mântuitorul nostru, a rânduit a răsări mai întâi luceafărul din cea steapă, pentru "a umbla înaintea Lui cu duhul și cu puterea lui Ilie", și "a găti Domnului un popor desăvârșit" (Luca, 1-17) dându-i acestuia "cunoștința mântuirii prin iertarea

Icoana Nașterii Sfântului Mare Prooroc Ioan, Înaintemergătorul și Botezătorul Domnului



păcatelor" (Luca 1-77). Dumnezeu, Căruia toată firea Îi este slujitoare ca unui Ziditor, a rânduit nașterea cea peste fire a Înaintemergătorului din cea steapă, pentru ca toți cei

ce au cunoscut-o pe aceasta să creadă și în nașterea cea mai presus de fire a Mântuitorului, Care avea să fie din Sfânta Fecioară Maria.

În mod minunat, la vremea punerii numelui pruncului, ambii părinți au voit ca acesta să se cheme Ioan. Astfel, numele lui, Ioan (ebr. Iohan/Lehohan), care setălcuiește "Dumnezeu S-a milostivit", s-a făcut ca o cheie a gurilor părinților săi, deschizându-le spre slava lui Dumnezeu. Acesta a ramas nouă

tuturor în veac drept mărturie a milostivirii revărsate de Dumnezeu asupra lor, care a covârșit legile firii omenești. Căci a binevoit Domnul să ridice dintre oameni ocară în anii bătrâneților lor, așa cum spune însăși Sfânta Elisabeta, trimițându-le pe însuși "îngerul omenesc" ce avea să gătească calea Mântuitorului Hristos, pe care cinstindu-l, îl rugăm și noi cu credință: „Sfinte, izbăvește din toate nevoile pe toți cei ce aleargă către tine, la dumnezeiasca pomenire a ta cea purtătoare de lumină și cu raze strălucitoare; că ai îndrăznire către Domnul și poți să izbăvești din nevoi pe cei ce cu dragoste Îi cântă Lui: Aliluia!" (Acatistul Sfântului Ioan Botezătorul)



Icoana făcătoare de minuni a Sfântului Ioan, de la Schitul Prodromu, din Sfântul Munte Athos

# Pe scurt: cuvinte de folos

1. Amfilohie, Bătrânul din Patmos, zicea despre omul care-L uită pe Hristos, din pricina numeroaselor sale ocupații: „Adesea Hristos vine și bate la poarta ta. Tu-L faci să se așeze în anticamera sufletului tău și, absorbit de ocupațiile tale, uiți de Dumnezeiescul vizitator. El așteaptă ca tu să trândăvești, așteaptă... și apoi, dacă tu întârzi prea mult, El se ridică și pleacă. Uneori încă, ești atât de ocupat că-ți răspunzi de la fereastră: n-ai nici atâta timp încât să-ți deschizi ușa!”

2. Asupra aspectelor Providenței lui Dumnezeu, pe care omul le ignoră, Bătrânul Porfirie zicea: „oamenii pot ajunge la o întunecare a conștiinței văzând, zicând așa, neantul din fața lor și cugetând: Noi cădem în neant, suntem pierduți. Iar din spate suntem războiți! Atunci revin la Dumnezeu și-i luminează credința noastră ortodoxă. Dumnezeu lucrează în taină și nu vrea să influențeze libertatea omului. El conduce evenimentele în așa fel încât omul să călătorească încet acolo unde trebuie.”

3. Referitor la dragostea lui Dumnezeu pentru om, Bătrânul Antim, noul sfânt din insula Chios, sublinia: „Dumnezeu nu-i separă pe drepti de păcătoși, nici nu-i compară pe cei răi cu cei buni. Albina dacă găsește un pic de zahăr pe o scrumieră, nu importă cât de murdară este aceasta, va lua zahărul pentru a face din el miere. Dumnezeu nu se uită dacă omul se găsește în păcat sau în virtute, nici dacă este bun sau rău. El caută doar momentul în care să se apropie, pentru a-i veni în ajutor.”

4. Despre dragostea față de aproapele Bătrânul Porfirie zicea: „Când fratele nostru face o greșală, noi trebuie să-i suportăm ispita. Adevărata dragoste ne inspiră să facem sacrificii pentru aproapele nostru. Fără sacrificiul din partea noastră, dacă-l judecăm pe fratele nostru care a păcătuit, îl facem să cadă și mai jos. Și invers, printr-un sacrificiu al dragostei noastre și prin rugăciunea noastră tainică pentru el, îi trezim conștiința, care se educă și-l judecă: atunci el se pocăiește și se îndreaptă.”

din „Cuvintele Bătrânilor”, Editura Reîntregirea, Alba-Iulia 2004

*Să scriem și noi psalmii noștri!*

Nu toți știm să scriem frumos. Dar diversitatea de daruri cu care suntem înzestrați reprezintă psalmii noștri în fașă pe care-i putem ridica până la cer. Putem scrie deci psalmi cu mâncarea pe care o dăruim celui de lângă noi când îi e foame. Putem ridica lauda noastră cântând frumos pentru cei din jur. Putem scrie ca și David primind exemplul trăirii demne de Tainele Sfintei Biserici...

*Psalm*

*Du-mă, Doamne, într-un vis,  
Fă-mă floare de cais  
Lângă ochiul tău deschis.  
Lasă-mă lângă izvor,  
Fă-mă piatră, fa-mă dor,  
Cântec, ploaia unui nor.  
Prinde-mi trupul lâng-o stea,  
Să fiu primul fulg de nea  
Care moare-n palma Ta.  
Versul să mi-l las trecând,  
Să mă tot duc până când  
Viața mi-a-ncăpea-ntr-un rând.  
Copil să ma-ntorc, plângând,  
Leac pe rana unui gând  
Ce-nfrunzește sângerând  
Și nu mai moare nicicând.*

De Ioan Vasile Marcu, în volumul *Iarbă pentru îngeri* publicat la editura Concordia în 2005, Arad.

Sfinții Apostoli Petru și Pavel, pomeniți pe 29 iunie, au închinat și ei psalmii lor. Recolta lor acum postul nostru, cântul lor de laudă – viața lor răsfrântă peste a noastră. Pentru că suntem cu toții fii și frați, deopotrivă.



Să închinăm deci Părintelui nostru psalmii darurilor noastre și să ne luminăm cu lumina „razelor Soarelui celui înțelegător”, pentru rugăciunile Sfinților „lumii învățători”, Petru și Pavel.